

GKS

NEDERLAND

November 2024

Sai Ram, lieve mensen,

November is de maand waarin we de verjaardagen van Swami Gopala Krishna en van Bhagawan Sathya Sai Baba gedenken en vieren.

Een aantal van ons zullen afreizen naar India om de festiviteiten in de ashram van Gopala Krishna in Nidghatta bij te wonen.

Tijdens onze afwezigheid kunnen jullie met mogelijke vragen terecht bij Alída, Kethees of Sanghavasini. (zie voor contact-details de laatste pagina)

In deze nieuwsbrief wederom een vervolg van Kannaiah's verhaal, 'hoe het is begonnen'.

Veel leesplezier,
Warme groet, Kannaiah en Carla

Maandagenda

NOVEMBER

1 november (Vrijdag)	Lezing Brahman Menor 18:15uur
3 november (Zondag)	Bhajans 10:30uur Viering Swami Gopala Krishna's verjaardag Na afloop lunchen we met elkaar: een bijdrage aan de lunch wordt gewaardeerd!
4 november (Maandag)	Rudrābhiśekam 19:30uur
11 november (Maandag)	Rudrābhiśekam 19:30uur
18 november (Maandag)	Rudrābhiśekam 19:30uur
23 november (Zaterdag)	Viering 19:30uur??? Bhagwan Sri Satya Sai Baba's verjaardag
25 november (Maandag)	Rudrābhiśekam 19:30uur

Voor aankondiging: **Woensdag 19 december 19:00uur**
Lezing Eelco de Boer, onderzoeker en schrijver van mystieke boeken

Alida is gevallen...

Nee, geen gevallen engel, een stralende engel weliswaar (merendeels) liggend in bed.

Op 23 september heeft Alida *staand* naast haar fiets op de rotonde in Wervershoof haar evenwicht verloren. Ze is niet van de fiets gevallen waar menigeen bang voor was en de adem inhield als ze gewoonlijk met grote snelheid voorbijkwam sjezen. Omringd door aansnellende mensen werd ze vervolgens op haar verzoek door iemand thuisgebracht.

Die 'iemand' belde uit bezorgdheid op nr. 51 aan, terwijl Natascha op dat tijdstip verwacht werd. Een gelukje bij een ongeluk, Natascha, in een andere rol dan verloskundige, bracht ons naar het ziekenhuis, parkeerde op haar "VIP" plek voor de deur, waarna we Alida voorzichtig in een rolstoel naar binnenloodsten. Kannaiah kwam uit zijn werk naar het ziekenhuis toe en vele uren later van geduldig wachten bleek Alida een rugwervel gebroken te hebben (L1). Stoer en zelfstandig als ze is, bleek pijnstilling en zorg nodig.

Inmiddels zijn we weken verder en is ze op 18 november ter controle in het ziekenhuis geweest. Het belangrijkste volgens de arts is dat Alida minder pijn ervaart, hoewel de wervel op de röntgenfoto nog wat inzakking vertoont. Het tussentijds liggen blijft daarom belangrijk.

De wijze waarop de normaal sportief wandelende- en fietsende Alida - met behulp van een 'Rolls' onder de rollators - omgaat met de veranderende situatie is bewonderenswaardig! Acceptatie, aanvaarding, dankbaarheid en vertrouwen laat ze dagelijks zien. Aan belangstelling gelukkig geen gebrek. Menigeen loopt even binnen.

In november zal er nog meer een beroep gedaan worden op dochter Coraline, daar de meerderheid aan 'Velsies' kinderen op reis zal gaan naar India. Wordt vervolgd...

Hoe het is begonnen... door Kannaiah

3. Voorouderlijke gevolgen

Je beseft het vaak niet, maar veel patronen, gedragingen, eigenschappen- zowel fysieke als geestelijke- zijn afkomstig uit je voorouderlijke lijn. Soms zijn ze helder te herkennen, wellicht komen ze later bovendien. Bij de Van Velzens, in mijn vaders kant is er door de eeuwen heen armoede geweest. Honger en hard werken. Een zwaarte die mijn vader Jan ook met zich meedroeg in zijn leven. Hij kon zwaarmoedig zijn en streed voor een goed inkomen voor zijn gezin, Vanuit mijn kant bezien herken ik een patroon in mijn niet aflatbare zoektocht naar iets eetbaars. Met als gevolg een fluctuerend gewicht en een voortdurende strijd daarmee.

De familie Vink, de tak van mijn moeder, heeft óók een portie te verstouwen gehad waarmee ik in mijn leven te maken kreeg. Deze kant zit dieper in mij geworteld. De patronen en gedragingen en verlangens uit deze familielijn voelen nog vertrouwd voor me.

De vader van moeder Alída, opa Coen Vink, verhuisde met zijn jonge vrouw vanuit Zuid-Holland naar Onderdijk, Noord-Holland. Coen was een ervaren timmerman, net als al zijn broers opgeleid door zijn vader. Toen hij de leeftijd kreeg om het ouderlijk nest te verlaten en voor zichzelf te beginnen, zag hij geen brood in concurrentie met zijn broers. Hij vertrok naar Onderdijk, een dorp van een paar honderd inwoners. Een grote stap tijdens de crisisjaren 1930.

Opa Vink was een strenggelovig rooms-katholiek, en de meeste mensen in Onderdijk waren dat ook. Het geloof gaf hem steun; zijn toewijding en liefde voor de kerk liep als een rode draad door zijn hele leven. Tijdens de geboorte van het tweede kind ontstonden er complicaties en overleed opa's vrouw, Alie. Opa bleef achter met twee jonge kinderen.

Alleen blijven met twee kinderen was geen optie, er moest gewerkt worden. Zo werd de zus van zijn pas overleden vrouw, Hermina, gevraagd of ze het gezin zou kunnen verzorgen. Hermina was uitgetreden uit het klooster en werkte destijds als wijkverpleegster. Ze had een andere richting voor haar leven bedacht, maar accepteerde het lot. Zo kwam oma in het gezin. Hoewel er geen verliefdheid of aantrekkingskracht was tussen Coen en Hermina, konden ze ook niet ongehuwd samenleven in die tijd. Ze baden om inzicht en kracht en maakten de keuze om te trouwen.

Mijn moeder Alida was in 1936 het eerste kind uit dit tweede huwelijk. Er volgden nog vele kinderen, ofschoon het huwelijk niet altijd even warm geweest zal zijn. De calamiteiten waren voor het gezin nog niet over. De jongste dochter Erma overleed op 17-jarige leeftijd aan de gevolgen van een vorm van leukemie.

Zoon Clemens ging naar het seminarie, een onderwijsinstelling voor priesterschap. Hij doorliep jaren van strenge rooms-katholieke training en zou in Onderdijk tot priester gewijd worden. Katholiek priester betekende een leven van celibaat en gebed, toegewijd aan God. Voor een familie, een klein dorp als Onderdijk was het een eer om een priester af te leveren die dienstbaar zou zijn aan de gemeenschap, en aan de kerk.

De bisschop zou de inwijding verrichten en een groots feest werd georganiseerd voor de hele parochie. Alle priestergewaden lagen klaar, liefdevol door oma Hermina geborduurd. Drie weken voor de ceremonie kreeg mijn oom Clemens twijfels. Hij had onlangs iemand ontmoet op wie hij verliefd was geworden. Hij vroeg om een jaar uitstel voor de priesterwijding, maar in dat jaar ontmoette hij Virginie. Zij had een vuurtje ontstoken in zijn hart dat niet meer te blussen was.

Het feest werd definitief afgeblazen; een enorme schok voor mijn diepgelovige opa en voor Onderdijk. Clemens kreeg een vriendschapsrelatie met Virginie, maar voordat ze samen plannen konden maken gooide teelbalkanker roet in het eten. Clemens overleed in 1968 op 28-jarige leeftijd. Vlak daarna werd ik geboren.

Op 17 augustus om 00.00 AM kwam ik ter wereld. Ik kreeg de namen Bastiaan Clemens van Velzen en Virginie was mijn peettante. Vernoemd naar mijn oom Clemens en ik kreeg daarmee ook een deel van zijn voorouderlijke patronen mee.

Ik ben ervan overtuigd dat mijn jeugdige verzet tegen de kerk en het geloof in het algemeen verband houdt met de naam Clemens. Net als Clemens wist ik innerlijk dat er een priester in mij school, en toch verzette ik me met hand en tand. Het diepe geloof en godsverlangen vanuit de Vinklijn, mijn opa, mijn ooms Clemens en Hein, en mijn moeder Alida, werden doorgegeven.

In de tienerjaren deed ik er alles aan om zoveel mogelijk te ervaren wat er in het leven zat. Ik kwam er al snel achter dat de zogenaamde geneugten van het leven mij geen geluk gaven, sterker nog ze brachten me naar een lage trilling met weinig zelfvertrouwen.

Mijn voorouderlijke neigingen kwamen desondanks bovendrijven, gevoed door twee mislukte relaties, besloot ik vanaf mijn 21ste levensjaar alleen door het leven te gaan, zonder partner, en werd daarna uiteindelijk 12 jaar een zelfbenoemde monnik.

Maar dat wat in je onderbewuste al is vastgesteld zal uiteindelijk zijn weg naar het bewuste weer vinden. Je ziel had al een reis uitgestippeld voor aanvang van dit leven. Gevoed door Karma, Paapa en Punja¹. De herinnering aan vervlogen speciale momenten en aan mensen die daarmee verbonden zijn kunnen zomaar weer komen bovendrijven. Alleen maar zoet, waar ik zo van hou, is niet mogelijk in deze aardse omgeving. Zuur, zout, bitter en zoet wisselen elkaar af. Zoals de deiningen van de zee zullen die oneindig doorgaan, zo ervaren wij iedere incarnatie weer geluk en verdriet. De effecten daarvan kunnen wij door zelfonderzoek en kennis van het ware Zelf ongedaan maken.

Net zoals ik nu, als toeschouwer, kijk naar de jonge Bas die zijn ervaringen opdeed in zijn jeugd maar daar nu open over kan vertellen. Zo zou iedere ervaring als een film bekeken kunnen worden, zonder dat de toeschouwer uit het veld geslagen wordt van de beelden die op het scherm worden vertoond.

¹ *gevolgen van slechte en goede daden uit eerdere episodes*

4. Een ontmoeting met grote gevolgen

Inmiddels had Jan Lucas zich verdiept in Sathya Sai Baba, en las boeken over Meesters. Voor mij was dit nog een stap te ver, al lag mijn oude leven al flink overhoop. Drinken, roken en blowen pasten niet meer in mijn nieuwe wereld en vlees eten begon me tegen te staan.

Tijdens een bijeenkomst van een Sathya Sai Baba groep had Jan Lucas Albert en Janine Barelds ontmoet; een echtpaar dat op het punt stond om naar Australië te emigreren.

Na onze enerverende vakantie naar Egypte kreeg Jan Lucas de smaak te pakken en stelde aan me voor om een tocht te maken door India, Nepal en Australië. Zo'n reis, met een bezoek aan de 'Bareldjes' leek mij geweldig.

Mijn vrienden uit die tijd konden me nauwelijks inspireren. De 'voeding' waar ik naar smachtte, al wist ik zelf niet te benoemen waar ik naar op zoek was, bracht me in beweging.

Ik werkte inmiddels al drie jaar als bedrijfsleider in een platenzaak in Purmerend. Ik verkocht daar elpees, cd's en, dvd's. Leidinggeven en koersbepalen beviel me goed en op een zekere manier genoot ik wel van mijn werk. Maar een reis van zes maanden betekende wel dat ik ontslag moest nemen. In die tijd nam ik me ook voor om verder vegetarisch door het leven te gaan.

Het vooruitzicht van deze reis was prikkelend en spannend, zeker omdat heimwee mij niet vreemd is. Destijds had ik moeite met aanpassen in nieuwe situaties. Een nieuwe baan, een nieuwe omgeving of ander land gaven me vaak een ongemakkelijk gevoel waarbij ik tijd nodig had om me aan te passen en mijn energie te funderen aan de veranderde omstandigheid.

Gelukkig is de periode van 'landen' door de jaren heen steeds korter geworden en nu is reizen iets waar ik naar uitkijk.

Vlak voor ons vertrek, september 1991 kwam huisvriend Dirk van de Wijngaard bij ons langs. Dirk had meerdere keren bij mijn ouders lezingen gegeven over zijn stichting People's Trust, en over projecten waarmee hij scholen en arme dorpen in India ondersteunde met giften uit Nederland. Maar bovenal sprak Dirk over Sathya Sai Baba met zoveel liefde en vuur: "God op aarde", zei hij dan. Jan Lucas wilde graag zijn projecten bezoeken rond Bangalore en in Zuid-Karnataka. Het was mij om het even, ik kon er toch geen plaatje van maken dus accepteerde ik wat Jan Lucas graag wilde zien.

Voor diegene die Dirk niet kennen is het leuk om te weten dat hij met heel veel passie spreekt in een onvervalst Leids accent, en dat hij enorme rake dingen kan zeggen. Hij put uit een andere bron als er echt iets moet worden gecommuniceerd. Het mooie is dat hij geen eigen belang heeft en daardoor onverbloemd en rechtstreeks zijn zegje doet. Dat dit niet altijd in goede aarde valt maakt hem niet uit: het móet eruit. Mijn hart ging open voor Dirk, maar ook mijn voelsprietten die controle willen houden over mijn eigenheid. Dirk vertelde over zijn projecten, en zoals gezegd ook over Sri Sathya Sai Baba die in Puttaparthi in de staat Andra Pradesh woont. Hij gaf ons reisbeschrijvingen hoe we in Bangalore een contactpersoon konden vinden voor de reis naar de projecten van People's Trust. Daarna vroeg Dirk: "Gaan jullie naar Sai Baba?" "Nee Dirk, dat zit niet in onze plannen.

We gaan reizen door Noord-India, en dan 'dalen' we af met de trein naar Bangalore en bezoeken jouw projecten. Geen tijd over. Overigens zit die Sathya Sai Baba, waar jij het altijd over hebt, die zit toch in je hart? Waarvoor moet ik hem dan bezoeken? Dirk ging helemaal los: "Als God een incarnatie neemt en je kan Hem in levenden lijve ontmoeten, dan moet je er vooral niet heengaan. Nee, vooral niet naar toe gaan. Als Jezus op aarde leefde en je had de kans om Hem te zien zou je vast óók niet gegaan zijn. Nee, ga maar lekker reizen en sightseeing in plaats van een levende Meester te ontmoeten!" De gehele avond, die overigens ellenlang leek te duren, bleef Dirk maar zeiken tot ik uiteindelijk zei: "Oké Dirk, we zullen zien. Wie weet gaan we naar Sri Sathya Sai Baba." Die nacht kreeg ik een heldere droom die me nu nog bijstaat. Sathya Sai Baba verscheen en met twee zegenende handen (Abhyasta) in de lucht riep Hij: "you're coming, you're coming!" Zou het dan toch gebeuren?

De eerste dag in Delhi was letterlijk 'Helli' voor mij. Minimaal veertig graden Celsius, en met alle herrie, geur en kleurstoffen daarbovenop kon ik me niet voorstellen waarom ik deze reis aangegaan was.

Alles was heftig. We verbleven de eerste dagen in een kleine ranzige kamer met een ventilator die ons enige verkoeling gaf. Door de enorme omslag in temperatuur wist ik nauwelijks adem te halen.

De verfrommelde westerlingen die we tegenkwamen, en niet te vergeten de bedelaars waar ik nog nooit eerder mee geconfronteerd was, completeerden mijn afgrijzen. Gezien mijn moeilijke landingsperikelen wilde ik maar één ding: naar huis! Hoe kunnen mensen dit leuk vinden en genieten van het reizen in dit land?

Na een aantal dagen vertrokken we desondanks naar Jaipur in Rajasthan, waar een gemoedelijker sfeer heerste en de temperatuur draaglijker werd. Naïef en vol vertrouwen sloten we vriendschappen met lokale jongens - die er alleen op uit waren om ons veel te dure edelstenen te verkopen. Met een smoes en de staart tussen de benen vertrokken we naar een andere plaats. Via Pushkar en Ajmer naar Agra waar we onderweg in de trein studenten en hun mentor ontmoeten van een dure privéschool in het fort van Gwalior. De mentor, die ook de directeur van de school was, nodigde ons uit om bij hen langs te komen wat we blij omarmden. Door dit bezoek kregen we een heel ander beeld van India, waar de rijkere bovenlaag een redelijk luxe kostschool, met alle sportfaciliteiten, kan bekostigen.

Wat wij in Nederland niet kennen blijkt in India een kunst en belangrijk onderdeel van de opleiding: debatteren. Er ging een wereld voor me open. De wijze waarop deze jongeren stellingen verdedigden in volle overtuiging en met een ongekenne woordenschat was inspirerend. Dit educatieve onderdeel had mijn eigen scholing vast interessanter gemaakt, en wie weet had ik meer inzet getoond als dit op mijn lesrooster had gestaan.

De dagen in Gwalior werd ik geconfronteerd met fysieke ongemakken.

De medicatie tegen malaria bezorgde me huiduitslag, duizeligheid en zelfs uitval van mijn benen. Toen we eenmaal doorhadden dat het aan de malariapillen lag, zijn we er direct mee gestopt. Sindsdien heb ik nooit meer preventieve medicatie of vaccinaties willen nemen.

Inmiddels begon het leven in India te wennen en de heimwee verdween.

De reis bracht ons verder naar Khajuraho en Allahabad, daar waar de drie heilige rivieren Yamuna, Ganges en Sarasvati bij elkaar komen en iedere twaalf jaar een Mahakumb Mela festival plaatsvindt.

Tijdens deze Kumb Mela komen dagelijks vijftig miljoen Hindoes, heiligen en religieuze groeperingen een bad nemen in die sangam (samenkomst van rivieren), om zichzelf te bevrijden van alle wereldse lasten en karma. Toen wij er waren was het rustiger, maar ik voelde wel de sfeer. Een andere heilige plaats die een Hindoe bezocht wil hebben is Kashi, Benares of Varanasi genoemd. Deze stad is gelegen aan de rivier de Ganges. Ik waande me honderden jaren terug in de tijd. Wij genoten van die periode, al kregen we in Varanasi beiden een buikloop en konden niets aan voedsel binnenhouden. Om de beurt naar de wc, boven en onder legen tot je uitgeput bent en na vijf dagen kilo's bent afgevallen. Wederom kwam het 'waarom zijn we hieraan begonnen' terug maar was gelukkig van korte duur.

Vanuit Varanasi volgde een tweedaagse busreis over slechte wegen naar Kathmandu in Nepal, waar we de schoonouders van Dirk bezochten. Bij deze lieve mensen mochten we in huis verblijven en kregen daarmee een inkijkje in het leven van de 'gewone' Nepalees. De ouderlijke slaapplek werd voor ons vrijgemaakt, en ik vraag me nu nog af waar deze mensen zelf sliepen. Het huis was het enige in de wijde omtrek die een televisie had, en als er iets werd uitgezonden zat de gehele buurt in de kleine kamer. De wc was een groot gat achter het huis met een plank erover waarop je kon zitten. Met afschuw herinner ik me de kuil met menselijke uitwerpselen en de maden die daar doorheen kropen. In de periode dat wij bij de familie verbleven was het oogsttijd en de gewoonte was dat families elkaar hielpen met oogsten van de rijst. Zingend en lachend werkten de mensen op het land waarbij ik het eenvoudige leven bijna ging idealiseren. Toch blijft het indrukwekkend en voor menig verwende westerling verbazingwekkend dat mensen met zo weinig kunnen lachen en volgens mij ook gelukkig zijn.

Een trekking naar het basiskamp van de berg Annapoorna vanuit Pokhara was wederom een hoogtepunt voor iemand die nog nooit in zijn leven een berg had gezien. Tijdens de periode in Varanasi waren de muskieten onbarmhartig voor het overheerlijke westerse bloed. Krabben en vuil hadden gezorgd voor ontstoken muggenbulten met als gevolg gaten in mijn voeten. Het wandelen met schoenen aan had als voordeel dat er geen nieuwe muskieten aan mijn voeten konden knabbelen, maar lopen was soms pijnlijk.

Op een gegeven moment kwamen we langs een warm zwavelbad aan de rand van een ijskoude rivier. Mijn vermoeide lichaam genoot in volle teugen van dit water en zonder het te beseffen was het zwavelhoudende water een genezing voor de ontstoken voeten.

Ieder moment van deze Himalayatocht was vol emotie. Jan Lucas en ik stonden met tranen in de ogen te kijken naar de zonsopkomst achter deze majestueuze bergen. Mijn onuitgesproken gedachten waren, ik kom nog eens terug naar de Himalaya. 32 jaar zou het echter duren alvorens mijn ogen deze machtige bergketen weer zouden aanschouwen.

Na vele uren reizen kwamen we uiteindelijk weer in Varanasi terug. Maar nu beleefden we de stad totaal anders: er was iets veranderd in óns. We hadden genoeg van tempels bezoeken, hoe mooi ze ook zijn. Het zuiden van India begon te trekken. Met de trein naar Aurangabad voor de mooie grotten van Ellora en Ajanta en via het wereldwonder van de natuurstenen Kailasha Tempel vervolgden we onze route naar Hyderabad en uiteindelijk Bangalore.

Kailash Temple

Als ik toen geweten had dat deze stad jaarlijks een onderdeel van mijn leven zou worden had ik mijn kennismaking anders in me opgenomen. Garden City noemde men Bangalore in die tijd, gelegen op een plateau met een mild klimaat en goede regens. In de stad waren vele parken met overal langs de weg groenstroken en bomen. Verkeer verplaatste zich veelal via bussen, scooters, riksja's en een enkele Ambassador.

Hoe anders is dit nu! De stad is letterlijk uit zijn voegen gebarsten, met veel te veel verkeer dat al het groen heeft opgeëist of door uitlaatgassen geen kans heeft op overleving. Van een groene jungle naar een betonjungle. Toch houden Carla en ik van deze stad, en komen er thuis. De mensen zijn vriendelijk van aard en behulpzaam. Voor Jan Lucas en mij was de eerste kennismaking met Bangalore een verademing, na het opdringerige toeristische Noorden.

Dirk had ons het adres gegeven van de stichting People's Trust India en we werden er warm ontvangen door de managing trustee Mr Nanaiah. Een innemende man die tot onze verbazing uren vrijmaakte om met ons te spreken. We mochten gratis verblijven op de begane grond van het office en gezien ons snel slinkende budget waren we hier heel blij mee.

Hoewel Dirk ongetwijfeld de naam Guruswami heeft genoemd in eerdere gesprekken werd ik voor het eerst bewust bijgepraat over het bestaan van Sri Sadguru Sai Shankar en zijn eerste discipel Guruswami Kutappa.

Mijn beperkte Engels werd met rasse schreden uitgebreid, nieuwe woorden maar vooral spirituele termen die naast het Engels vaak worden uitgesproken in het Sanskriet is best een uitdaging voor een beginner.

Meneer Nanaiah vond het belangrijk dat we eerst Ponnampet zouden bezoeken. In dit kleine dorp zijn twee ashrams gevestigd. Prasanthi Nilayam, genoemd naar de grote broer in Puttaparthi is de geboorteplaats van de grondlegger Sri Sadguru Sai Shankar en tevens van de People's Trust India. Daarnaast is er een Ramakrishna Ashram waar ooit Gandhi nog een bezoek aan heeft gebracht. Verder is het een klein dorpje waar vooral koffieboeren wonen en hun arbeiders.

Je zou kunnen stellen dat het een gehucht is met enkele honderden inwoners, een enkele winkel, school en voor de streek niet uniek een lokale kroeg. Ponnampet ligt in Zuid-Karnataka in het district Kodagu ofwel Coorg. Het is een gebied met onaangetaste jungle met wilde dieren zoals olifanten, tijgers en beren. Daarnaast staat Coorg ook bekend als het gebied waar de koffie, peper en sinaasappelen vandaan komen en er zijn grote rijstvelden. Door dit gebied loopt ook de rivier de Kaveri, een van de belangrijkste rivieren in India. Kaveri is goed voor de bevoeiing van landerijen in de staten Karnataka en Tamil Nadu.

De zoon van Meneer Nanaiah, Harish, bracht ons naar het busstation waar we wederom een rode bus inklimmen. De rit duurde 6 uur en bracht ons naar een prachtige groene streek in de Western Ghats ¹. Nog onwetend dat het niet bij dit ene bezoekje zou blijven maar dat mijn nabije toekomst in dit prachtige deel van India zou liggen.

¹ *Western Ghats, is een bergketen met een oppervlakte van 160.000 km² in een traject van 1.600 km parallel aan de westkust van het Indiase schiereiland en doorkruist de staten Gujarat, Maharashtra, Goa, Karnataka, Kerala en Tamil Nadu. Het is een van de 36 hotspots op het gebied van biodiversiteit ter wereld. Het bevat een zeer groot deel van de flora en fauna van het land, waarvan er vele endemisch zijn voor deze regio. De Ghats zijn ouder dan de Himalaya. Ze beïnvloeden de Indiase moessonweerpatronen door de met regen beladen moessonwinden te onderscheppen die tijdens de late zomer vanuit het zuidwesten binnenstormen.*

Ingang Ashram

BIJ DE GRATIE VAN DE TRADITIE

Alle Meesters van onze *Traditie*, het pad van bevrijding, het pad van *Avadhoota*, nemen moeilijkheden op zich. Ze nemen de ellende grotendeels van je over of ze minimaliseren de lasten zoveel mogelijk. Van zeg maar een 100 procent naar 80, naar 60, naar 40, echter ... ERVARING MOET ER ZIJN.

We weten niet hoe een situatie zou zijn verlopen, als de situatie zijn normale verloop zou hebben gehad. Stel je voor dat het je dood zou zijn geworden. Door 'de *Traditie*' is het beperkt gebleven tot een paar verwondingen, een breuk of zoiets dergelijks.

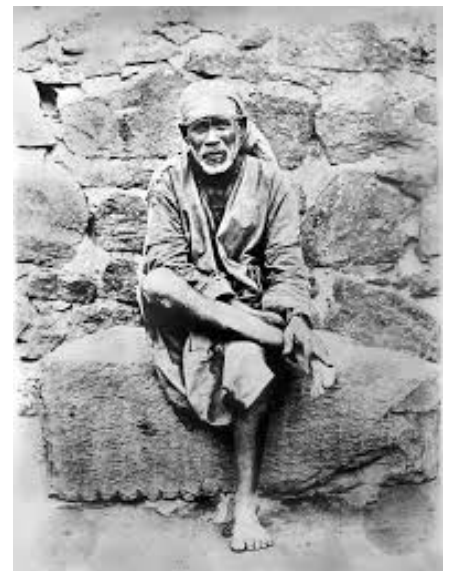
DINGEN kunnen drastisch VERANDEREN. Wat uit had kunnen monden in een hele slechte situatie, kan middels hun interventie teruggebracht worden tot een milde situatie.

We zijn gewoon te klagen. Oh, ik had dit probleem, ik had deze situatie. Maar we realiseren ons nooit wat er in eerste instantie op stapel stond en wat er uiteindelijk gebeurde!

Alle grote Meesters, Avadhootas, **HALEN VEEL GEWICHT/NARIGHEID VAN JE SCHOULDERS AF**, ze nemen het van je over en dat is hun zegen, hun genade.

~ Mohanji

... "Na de bovenstaande beschrijvingen te hebben gelezen van mijn ontmoetingen, vragen jullie je misschien af waarom velen van deze persoonlijkheden ogenschijnlijk een ongewoon leven leidden, naakt, vies en zich vreemd gedragend.

BEGRIP VOOR HEILIGE GEKTE 🙏

Volgens de hindoe traditie worden zulke ogenschijnlijk gestoorde heilige mannen en vrouwen *AVADHOOTAS* genoemd en in de soefi traditie worden ze *MASTS* of *MASTANS* genoemd.

De *Avadhootas* en *Mastans* moeten, zo zegt men, gerekend worden tot de categorie van spiritueel hoog ontwikkelde wezens, die door hun verbinding met de onvoorwaardelijke Waarheid zichzelf bevrijd hebben van alle condities die menselijke wezens worden opgelegd door de zogenaamde beschaafde samenleving. Door het verbreken van alle normen van het gewone sociale gedrag lijken ze meer op geestelijk gestoorde, dan op normale mensen.

Van één van hen wordt gezegd dat hij toen hij hierover ondervraagd werd opgemerkt zou hebben dat hij nog steeds een gezond mens moest vinden, waar ook ter wereld. "Iedereen," zei hij, "is gek van het één of ander." Volgens hem is het enige verschil tussen degenen binnen een inrichting voor geesteszieken en diegenen die daar niet in zitten, dat zij 'er in zitten' en dat de anderen 'daarbuiten' zitten.

Er is ook een categorie heilige mensen, die in navolging van de natuurlijke staat van de *Avadhoota*, naakt rondlopen of zich op vreemd gedragen. De *Naga sadhu's* en *Digambar Jain* monniken daarentegen, leggen hun naaktheid uit als een symbool van onthechting van alles, ook van hun kleren, en het terugkeren, en het terug gaan naar de natuurlijke staat van het kind.

De *Masts* van de soefi traditie worden zo genoemd, omdat zij verondersteld worden altijd in een staat van vervoering te verkeren vanwege de liefde en communicatie met de geliefde.

Nu is de scheidslijn tussen de gewone gek en de heilige gek echter zo dun, dat in veel gevallen een geestelijk zieke persoon mogelijk wordt verwisseld met een heilige of andersom. Eigenlijk is dit geen ongewoon verschijnsel en er zijn heel weinig richtlijnen om de twee van elkaar te onderscheiden.

Voor de meeste zoekers is het dan ook beter om leiding te zoeken bij iemand die normaal voorkomt.

Er is nog een categorie heilige mannen die zich raar gedragen. Deze zijn als ze alleen zijn absoluut evenwichtig, maar ze gedragen zich vreemd en schandalig om waardeloze mensen weg te houden. Eén zo'n groep is de soefi Orde die *Malamathis* heten."

Educatieve Groep in de Sai Tempel

De afspraak was al maanden geleden gemaakt. 'Educatieve Groep Onderdijk en Omstreken' zo noemen ze zich. Vier keer per jaar komt de groep bijeen waarbij ze interessante lezingen krijgen voorgeschoteld. De laatste dag is tradioneel een excursie met een afsluitende lunch. Het was de beurt aan de Sai Tempel dit keer als excursie. Op 23 oktober kwam de groep bestaande uit 50 (grotendeels seniore) dorpsgenoten op bezoek. Menigeen wist niets van het bestaan van de Sai Tempel af.

Nadat alle schoentjes uit waren kregen de bezoekers koffie en koek en hield Kannaiah een inleidend praatje. Dat was ook het moment dat Alída, voor de eerste keer na haar val, voet zette in de koffieruimte en aansloot bij de aanwezigen met voor haar bekende gezichten.

Gaandeweg ontspanden de mensen en werd er niet alleen informatie gedeeld maar kwam er ook een levendige vraag en antwoord op gang.

Spontaan stelden Carla en Kannaiah voor de kerk van Onderdijk voor €1,- te willen kopen en er een bruisende kerk/tempel voor iedereen van te willen maken. Het voorstel werd met applaus ontvangen. Wij hebben inmiddels ervaren dat hoewel kerken dicht zijn, er behoefte is aan verdieping en spiritualiteit. Deze leegstaande kerken zijn ons een doorn in het oog en zouden gebruikt dienen te worden voor volgende generaties maar wel in een andere vorm/uiting.

De discussie verdiepte zich wat de stap naar de tempel laagdrempeliger maakte. In stilte namen de mensen plaats in de tempel in afwachting van wat er verder zou komen. Kannaiah's voorstel de ogen te sluiten tijdens het zingen van een lied, waarin hij zich begeleidde met harmonium, met het verzoek te voelen wat muziek in de tempel met je kan doen, kreeg nagegenoeg geen weerstand en leverde vervolgens wederom een interessante interactieve conversatie op.

De Westfriese katholieke gemene deler was nu en dan vermakelijk! Met een verhaal waar eenieder zich in kon verplaatsen en met een pakket aan overdenkingen ging de groep na afloop naar het Dorpshuis voor de lunch. Een enkeling zal de weg terug weten te vinden naar de Sai Tempel; hoe dan ook deze ervaring is onuitwisbaar.

Wat waren we blij met de hulp van Sanghavasini en de beide Brenda's 🙏❤️

EDUCATIEVE
GROEP

ParaNitya Narasimha in Elmira, New York State

Hoe een - mogelijk leegstaande - kerk in de staat New York werd omgetoverd tot Tempel. De ashram is het centrale punt van Bhakti Marga America opgericht door *Parahansa Vishwananda*, een verlichte Meester, wiens missie het is om 'de harten van de mens te openen'.

Bij het zien van deze plek werden alle zintuigen geprikkeld. Het sluit aan bij ons gevoel dat kerken open moeten zijn en daarbij meebewegen in een veranderende wereld.

De kerk in Onderdijk ???

...groot denken, durf, draagkracht...

Een spiritueel laagdrempelige 'Home' ten dienste van de 'Divine',

VOOR- EN DOOR DE (DORPS)GEMEENSCHAP
met Dagelijks De DEUREN open!

devotionele dynamische muziek, verdieping,
dienstverlening, dans, yoga, kunst, discussie, lezingen en
workshops over spiritualiteit en gezonde voeding met
enthousiaste toegewijde mensen.

Een plek creëren waar iedereen zichzelf kan afvragen:

*Wie ben ik,
Wat doe ik op deze aarde?
Wat kan ik bijdragen in deze wereld?
Waar ga ik naar toe?*

Een Werkelijkheid?

(Zie brief aan de Bisschop in de bijlage)

PARANITYA

NARASIMHA

Stichting Sri Sai Mandiram

Uitgaven en inkomsten over 2023

Wervershoof, Okt 2024

Bezittingen en schulden					
Activa		€	Passiva		€
<u>Liquide middelen</u>			<u>Reserve -/- schulden</u>		
Kas			Saldo reserve begin boekjaar		7.666
ING bank		4.282	Saldo resultaat dit jaar		4.245
ING Spaarrekening		7.629		Saldo middelen	11.911
Totaal liquide middelen		11.911	Schuld aan India Trust		2.591-
			Saldo reserve eind 2023		9.320

Uitgaven en inkomsten					
Uitgaven			Inkomsten		
Algemene kosten Stichting			Donaties		
Diverse algemene kosten		986	Algemene donaties		8.990
Financiële / bankkosten		316			
Administratieve kosten		-	<i>Subtotaal netto donaties</i>		8.990
<i>Subtotaal algemene kosten</i>		1.302			
Kosten Onderdijk			Diverse baten		
Algemeen, sathsang, bloemen		520	Rente op banktegoeden		26
Bijdrage huisvesting, energie		171			
Inrichting		3.879	<i>Subtotaal diverse baten</i>		26
<i>Subtotaal kosten centrum</i>		4.570			
Ondersteuning projecten India			Donaties projecten India		
Sri Sai Mandiram Trust, India		1.209	Organisatie(s)		2.000
			Particulier		310
<i>Subtotaal projecten India</i>		1.209	<i>Subtotaal donaties India</i>		2.310
Totaal uitgaven		7.081	Totaal inkomsten		11.326
Resultaat dit jaar (over)		4.245	Resultaat dit jaar (tekort)		-

voorzitter

Bas van Velzen

penningmeester

Mohanathas Ratnam

Toelichting bij het financieel verslag 2023

Algemeen:

Jaarlijks publiceren we de cijfers van het afgelopen boekjaar. 2023 ligt al ver achter ons maar desondanks is het goed om te zien wat er in dat jaar aan gelden zijn binnengekomen en uitgegeven.

In 2023 is de financiële positie van de Stichting licht verbeterd.

Ondanks uitgaven voor inrichting en onderhoud.

In 2023 vond het 3^e bezoek van Mohanji plaats en gingen de wekelijkse bijeenkomsten door ongeacht Kannaiah & Carla's aanwezigheid.

Er waren 'gratis' lezingen en we werden verrast met een Kerstconcert.

Projecten/Activiteiten:

Na enkele jaren van droogte hebben we gelukkig weer kunnen bijdragen aan de projecten in India, zij het bescheiden.

Het is prachtig dat de 'seva' activiteiten (onbaatzuchtige dienstbaarheid) rond Swami's ashram doorgaan en steeds meer worden uitgebreid.

Zo worden er iedere twee weken voedselpakketten uitgedeeld bij ziekenhuizen. Maandelijks worden op twee locaties gratis oog- en tandartskampen georganiseerd voor de allerarmsten.

Ook de operaties die hieruit voortvloeien worden verzorgd en betaald door de Indiase Stichting.

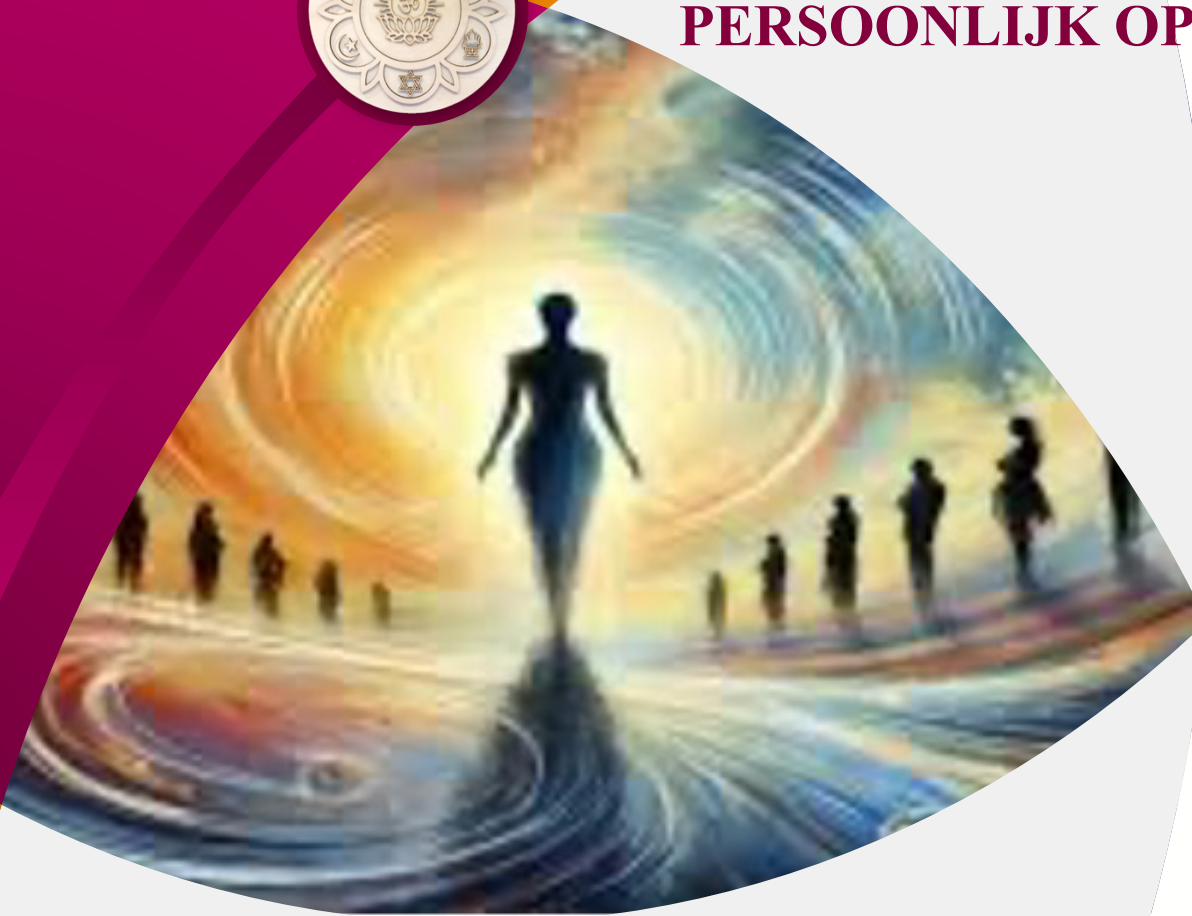
Wij ondersteunen deze projecten uit onze financiële reserves, en de daartoe specifiek gegeven donaties, met als onderwerp 'projecten India' Deze donaties overhandigen we namens jullie allen rechtstreeks aan de projecten.

We rekenen weer op jullie steun in de komende tijd op een voor jullie passende wijze. Een betaalzuil heeft zijn intrede gedaan. Geld blijft helaas nodig voor het voortbestaan. Jullie steun wordt gewaardeerd, alvast onze dank!

Het bestuur

VAT HET NIET PERSOONLIJK OP

Heb niet te veel verwachtingen in relaties met anderen. De maatschappij werkt over het algemeen met voorwaardelijke liefde, terwijl alleen heiligen en de Almachtige werken met onvoorwaardelijke liefde.

Mensen zullen van je houden, op voorwaarde dat je aan hun verwachtingen voldoet. Als je ervoor kiest om anders of onafhankelijk te zijn, zullen ze misschien niet van je houden. Laat deze ruimte in al je relaties, zodat je niet depressief wordt van het gedrag van mensen ten opzichte van jou.

Beschouw elke glimlach en elke vriendelijkheid als een geschenk van God en reageer op gepaste wijze. Als het er morgen niet is, laat het je niet uit je evenwicht brengen. Stabiliteit moet in wezen gecultiveerd worden.

Voorkom dat emoties je dag bederven en je naar beneden halen. Begrijp dat iedereen zich in deze wereld uitdrukt volgens zijn eigen aard en conditionering. Het is mogelijk anders dan dat jij zou wensen.

Laat in je geest ruimte voor die verscheidenheid. Zodat je niet 'gekwetst' wordt door welk gedrag van de ander dan ook.

~ Mohanji

LEZING

EELCO DE BOER

Levensschool

Mysterieus Nederland

Eelco de Boer

Woensdag 18 december, 19.30 - 21.30 uur

④ Woensdag 18 december 19.30-21.30 uur, inloop 19.00 uur

📍 Sai Tempel, Van Velzenstraat 49a, Wervershoof

💰 €15,- contant

✅ Aanmelden: levenementen@protonmail.com

🌐 Hipsy: <https://hipsy.nl/levenementen>

**NIET PARKEREN IN DE STRAAT
GRAAG PARKEREN IN DE SPORTLAAN**

*“A leave doesn’t fall
unless He wills it”*

NIEUWSBRIEF

Kent u iemand die geïnteresseerd is en de nieuwsbrief nog niet ontvangt, laat het ons dan even weten!

KOPIJ VOOR DE NIEUWSBRIEF

Inleveren als (Word) bijlage naar:
info@gks-holland.nl voor de 23ste van de maand.

Colofon:
GKS Nieuwsbrief november 2024
Opmaak: Natascha Chandansingh
Fotobewerking Kannaiah's verhaal:
Carola Vrolijk
Eindredactie: Kannaiah & Carla
Kethees: 06-18988478
Sanghavasini: 06-87012857

LOCATIE SRI SAI MANDIRAM
(SAI TEMPEL)

Van Velzenstraat 49A, 1693 CV Wervershoof
(Onderdijk)
Bas (Kannaiah) van Velzen 0228 855128
info@gks-holland.nl
www.gks-holland.com
www.srisomasaiskandaashram.org

BESTUUR STICHTING SRI SAI
MANDIRAM

Bas van Velzen (Voorzitter) - info@gks-holland.nl
Natascha Chandansingh (Secretaris) -
nchandansingh@gmail.com
Kirupa Ratnam (Penningmeester) - kirupatamil@hotmail.com
Joram van Velzen - joram199871@gmail.com
Marianne Spruit - f.spruit7@upcmail.nl